

kan Konkursen først anses for begyndt, naar Skifteretten har afgivet den Beslutning, at Konkursbehandling skal finde Sted. Efterat Konkursen er begyndt, staar det ikke den eller dem, der have begjært Konkursbehandlingen, aabent at lade den bortfalde. Dette afviger fra, hvad der pleier at antages for gjældende Ret i Henhold til Forudsætningen i Plaf. 14de Mai 1823, hvorefter et Fallitbo kan extraderees Fallenten, selv om Proklama ikke er udløbet, naar alle Kreditorer, der have anmeldt sig, dertil give deres Samtykke. Allerede fra den bestaaende Rets Standpunkt maa denne Ordning vistnok betragtes som en Uregelmæssighed. Thi paa alle andre Punkter er det netop den gjældende Rets Regel, at Skifteretten, naar Konkursbehandling først er begyndt, repræsenterer alle Kreditorerne og lige meget skal varetage Samtliges Interesse, hvad enten de have meldt sig eller ikke, ligesom der efter den gjældende Ret heller ikke iøvrigt er nogen Forskjel paa de Kreditorers Stilling, som melde sig først, og deres, som melde sig sidst, naar de kun indfinde sig inden Proklamas Udløb. At der saaledes, naar Konkursbehandling først er begyndt, ikke gjøres nogen Forskjel paa Kreditorernes Stilling, er vistnok ogsaa fuldkommen overensstemmende med Sagens Natur, og allerede dette har indeholdt tilstrækkelig Grund for Forlaget til ikke at slutte sig til en Regel, der som Plakat 14de Mai 1823 miskjender denne Grundsaetning. Hertil kommer endvidere for Forlagets Vedkommende, at det er et Hovedformaal med Reglerne om Tvangsafford (jfr. Kap. 13), at sætte en Grændse for det Uvæsen, der nu saa ofte drives med den private Affording; denne Hensigt vilde ikke kunne opnaas, dersom Skyldneren kunde faa Voet udleveret, naar der forelaa Samtykke fra de Fordringshavere, som til en given Tid havde meldt sig. Udenfor Tilfælde af Tvangsafford bør der ikke være Tale om nogen Afford, naar der ikke foreligger Samtykke fra samtlige Fordringshavere. Følgelig bør det heller ikke kunne tilstedes de Fordringshavere, der have fremkaldt Konkursbehandlingen, senere at lade den bortfalde, og i det Hele taget bør Voet ikke kunne udleveres Skyldneren, saalænge den Frist, inden hvilken Fordrings-

haverne skulle melde sig, (§ 84) ikke er udløbet (§ 97). Der bør ikke gives de Fordringshavere, som tilfældigvis ere ved Haanden og have meldt sig først, Udgang til at tilvinge sig gunstigere Billaar, end der efter Voets Tilstand egentlig burde bydes dem; men en saadan Udgang faa de i Virkeligheden, naar det, efter hvad der nu i Henhold til Plaf. 14de Mai 1823 antages for gjældende Ret, bliver dem, som ene faa Afgjørelse af, om Voet skal extraderees Skyldneren eller ikke.

Medens det af de ovenansførte Grunde er klart, at det, efterat Skifteretten har overtaget Voet, ligesaalidt kan staa Skyldneren, naar Fallitbehandlingen er fremkaldt af ham, som de Fordringshavere, der have begjært den, aabent igjen at lade den bortfalde, kan der spørges, om der er tilstrækkelig Grund til — som i Forlaget stet — at udelukke Skyldneren fra i den Tid, der hængaar mellem hans Begjæring om Konkursbehandling og Rettens Overtagelse af Voet, at tage sin Begjæring tilbage. At dette efter den gjældende Ret staa Skyldneren aabent, følger allerede deraf, at Konkursens Indtræden efter den bestaaende Ret selv i dette Tilfælde først kan regnes fra Rettens Beslutning om, at Konkursbehandling skal finde Sted. Men uagtet Forlaget i sidstnævnte Henseende opstiller en anden Regel, kunde det synes ugrundet at negte Skyldneren den nævnte Ret, med hvilken der ikke er forbundet de Betænkkeligheder, der gjøre sig gjældende imod Extraditionen af et Vo, som Retten allerede har taget under Behandling. Ligesom imidlertid en saadan Udgang ikke let vil faa praktisk Betydning for Skyldneren, da Begyndelsesforretningen i Voet i Regelen umiddelbart vil følge paa Indgivelsen af Skyldnerens Begjæring, saaledes har man saameget mindre fundet Grund til at tillægge ham en saadan Ret, som det ikke kan negtes, at denne vilde kunne misbruges af Skyldneren til at aflede en ham truende Retsforfølgning ved en paa Skramt fremsat Begjæring om Konkursbehandling, der toges tilbage, saasnart vedkommende Kreditor i Tillid til, at Konkurs vilde finde Sted, havde opgivet sin Forfølgning.